

Arrest

nr. 154 143 van 8 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 29 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 juli 2015 met referentnummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 november 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 19 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 24/11/2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene heeft de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht moet een buitenlandse akte, om erkend te worden, voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht. Betrokkene legt ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een geboorteakte voor waaruit blijkt dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd werd. De in Ghana opgestelde 'certified copy of entry in register of birth' werd opgesteld op 10.07.2014, ruim 22 jaar na de geboorte van betrokkene. Bovendien werd dit document opgesteld op basis van loutere verklaringen.

Een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht.

Bijgevolg kan de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet worden erkend. Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen.

Aangezien de verwantschap niet afdoende werd bewezen overeenkomstig art. 44 van het KB van 8.10.1981, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd.

De andere voorwaarden, gezien betrokkene de aanvraag deed overeenkomstig art.40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verdediging. De verzoekende partij beroept zich ook op een manifeste appreciatiefout.

Na een theoretische uiteenzetting aangaande de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, merkt de verzoekende partij op dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Zij wijst er op dat haar verblijf op het Belgisch grondgebied wordt geweigerd enkel en alleen omdat zij een geboorteakte heeft voorgelegd welke laattijdig werd geregistreerd en enkel en alleen gebaseerd is op loutere verklaringen. De verzoekende partij meent dat de door haar aangevoerde beginselen geschonden zijn doordat zij in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende wijze haar argumenten te formuleren. Zij merkt op dat een beslissing, met dermate gevolgen, uitsluitend gebaseerd op het feit dat deze laattijdig

geregistreerd zou zijn en enkel gebaseerd is op verklaringen geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is, dat in elk geval sprake is van een beoordelingsfout van de verwerende partij.

Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij geenszins een voorafgaandelijk onderzoek heeft ingesteld overeenkomstig artikel 27 van het WIPR waartoe zij gehouden is. Zij wijst erop dat een buitenlandse akte in België enkel kan worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. Er moet dus volgens de verzoekende partij worden nagegaan of a) het recht dat het WIPR aanwijst gerespecteerd is, b) er geen strijdigheid is met de openbare orde en c) geen sprake is van wetsontduiking. De verwerende partij dient dus, volgens de verzoekende partij, de rechtsgeldigheid van de door de verzoekende partij ingediende geboorteakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus met andere woorden overeenkomstig het Ghanese recht. Zij meent dat de verwerende partij voorafgaandelijk diende na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door haar neergelegde geboorteakte een rechtsgeldige geboorteakte is, dat dit *in casu* niet is gebeurd. De loutere bewering dat een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 27 WIPR kan volgens de verzoekende partij geenszins beschouwd worden als een afdoende motivering, daar geenszins door de verwerende partij de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven worden waaruit blijkt dat een laattijdige registratie, gebaseerd op verklaringen de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm van wetsontduiking is. Zij betoogt dat de bewering van de verwerende partij dat een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 27 WIPR geenszins aantoonst dat de verwerende partij de rechtsgeldigheid van de door haar neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het Ghanese recht. Zij wijst er nog op dat geenszins nagegaan werd of de geboorteakte gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille. Ten slotte wijst zij er nog op dat uit de bestreden beslissing evenmin blijkt dat de verwerende partij aangaande de neergelegde geboorteakte de exceptie van openbare orde heeft ingeroepen noch heeft gesteld dat er sprake is van wetsontduiking.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

3.3. De verzoekende partij wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk geweigerd, omdat de verwantschapsband met de te vervoegen Belgische onderdaan onvoldoende is bewezen. Hierbij wordt de rechtsgeldigheid in België van de voorgelegde geboorteakte niet erkend op grond van artikel 27 van het WIPR.

Artikel 27, § 1 van het WIPR luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing. Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23.”

De verwerende partij geeft met name aan dat de rechtsgeldigheid van de voorgelegde geboorteakte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht. De verwerende partij benadrukt zo dat een buitenlandse akte om te worden erkend in België moet voldoen aan voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

3.4. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij evenwel heeft nagelaten te onderzoeken of de voorgelegde geboorteakte overeenkomstig het toepasselijke recht, met name het Ghanese, een rechtsgeldige geboorteakte betreft, en aldus niet de nodige zorgvuldigheid in acht heeft genomen bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.5. De Raad stelt allereerst vast dat artikel 27 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van een buitenlandse akte expliciet toekent aan de rechtbank van eerste aanleg. Dit neemt evenwel niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet de

wettigheid dient te beoordelen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of deze laatste beslissing met inachtneming van het zorgvuldigheidsbeginsel tot stand is gekomen (cfr. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

Opdat de Raad al dan niet rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over het thans voorliggende middel staat de vraag centraal of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ervan inhoudt dat de Raad wordt gevraagd zich uit te spreken over een betwisting betreffende een burgerlijk recht. Artikel 144 van de Grondwet bepaalt zo dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken. De Raad heeft geen rechtsmacht om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387).

De Raad stelt *in casu* vast dat het betoog van de verzoekende partij de Raad enkel uitnodigt vast te stellen dat de verwerende partij weliswaar aangeeft toepassing te maken van artikel 27 van het WIPR, doch zonder dat blijkt dat in dit verband ook maar enig onderzoek heeft plaatsgevonden. De vraag of het vereiste onderzoek in het licht van artikel 27 van het WIPR überhaupt heeft plaatsgevonden is een vraag van een andere orde dan de vraag of de verwerende partij al dan niet een correct of redelijk onderzoek heeft doorgevoerd in het licht van artikel 27 van het WIPR. Door de Raad enkel te vragen vast te stellen dat de verwerende partij naliet het vereiste onderzoek in het licht van artikel 27 van het WIPR door te voeren, nodigt de verzoekende partij de Raad nog niet uit zich uit te spreken over de vraag of de verwerende partij artikel 27 van het WIPR juist heeft toegepast en wordt de Raad nog niet gevraagd zich *in casu* uit te spreken over de geldigheid in België van de geboorteakte of over de vraag of de verwerende partij op rechtsgeldige wijze de buitenlandse akte weigert te erkennen.

De Raad stelt *in casu* vast dat niet blijkt dat de verwerende partij enig werkelijk onderzoek heeft verricht in het licht van artikel 27 van het WIPR. De verwerende partij geeft aan dat de voorgelegde geboorteakte niet voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar de akte is opgesteld – dit is *in casu* het Ghanese recht – nodig zijn voor de echtheid ervan, maar noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat ook maar enig onderzoek is verricht in dit verband. De verwerende partij wijst erop dat enerzijds de geboorteakte laattijdig is geregistreerd, dit is ruim tweeëntwintig jaar na de geboorte en anderzijds de geboorteakte werd opgesteld op basis van loutere verklaringen, het betreft de registratie van de aangifte van de geboorte van het kind door de moeder. Dit betreft evenwel loutere feitelijke vaststellingen die door de verwerende partij zijn gedaan, doch hieruit blijkt nog niet dat een werkelijk onderzoek werd doorgevoerd naar de vraag of de voorgelegde geboorteakte voldoet aan de voorwaarden die volgens het Ghanese recht nodig zijn voor de echtheid ervan.

3.6. De verzoekende partij kan aldus worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij heeft nagelaten te onderzoeken of de voorgelegde akte overeenkomstig het toepasselijke recht, met name het Ghanese, een rechtsgeldige geboorteakte betreft. Dit ontbreken van ook maar het minste werkelijk onderzoek in dit verband noopt de Raad tot de vaststelling dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die volledig is gesteund op de weigering van erkenning van de buitenlandse geboorteakte, niet met de nodige zorgvuldigheid tot stand is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

3.7. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.8. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet rechtsgeldig werd genomen. De verwerende partij kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten nemen met betrekking tot de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd. Als gevolg van de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden valt de verzoekende partij ook terug op een situatie waarin zij tijdelijk verblijfsgerechtigd is in België, in afwachting van een nieuwe beslissing van het bestuur inzake haar aanvraag gezinshereniging, en deze situatie is onverenigbaar met het bestaan van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Er is

aldus eveneens grond tot nietigverklaring van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.9. Een onderzoek van de overige onderdelen van het eerste middel of van het tweede middel dringt zich niet langer op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER